

Diversiunea cu notiunea de “disident politic”

Judecatoarea insista pe chestiunea daca Gheorghe Ursu a fost disident politic ori opozant, ca si cum acest aspect ar avea in sine vreo relevanta pentru cauza. De fapt, prin aceasta “legendare”, fostii securisti au incercat de ani de zile sa acrediteze ideea ca Gheorghe Ursu nu ar fi putut fi un opozant politic pentru ca ar fi avut o “*libertate de mișcare*”, “*fiind unul dintre puținii români care a călătorit de nenumărate ori în Occident*”. Acelasi rationament i-a fost “indus” si judecatorului Gabriel Gunescu, autorul unei alte sentinte dezonorante, prin care l-a disculpat pe tortionarul Pirvulescu in 2013¹. In realitate, din probele din dosarul cauzei, instanta a putut observa cum a calatorit Gheorghe Ursu².

Vom trece in revista cateva din contradictiile mai flagrante pe aceasta tema din documentul in discutie.

“Victima nu si-a manifestat public dezacordul față de politica și conducerea de stat și partid”.

Or, scrisorile adresate de Gheorghe Ursu postului de radio Europa Libera, “*in care a comentat de pe pozitii dusmanoase masurile luate de partid [...] care au facut obiectul mai multor emisiuni*” si care “*au fost citite pe post in cadrul mai multor emisiuni*”, exprimau **public** dezacordul cu masurile PCR si prin continutul lor, si prin faptul ca se adresau unui post de radio urat de Securitate si de dictator.

“au fost audiati Petre Mihai Bacanu Filipescu Radu si Andreescu Gabriel, arestati chiar de organele de securitate pentru comiterea unor infractiuni de competenta acestei structuri[...], nu au fost supuși aceluiasi regim ca si victima Ursu Gheorghe Emil”.

Afirmatia este de-a dreptul stupefianta, fiind contrazisa chiar de documentele care i-au fost aduse la cunostinta doamnei judecator Mariana Nita.

Petre Mihai Băcanu a fost arestat, ca si Gheorghe Ursu, sub un pretext de drept comun, sub acoperirea militiei, iar **NU** “*de organele de securitate pentru comiterea unor infractiuni de*

---

¹ In acest sens, o precizare: citatele publicate initial de Mediafax care incep cu “*A fost o persoană privilegiată de regimul comunist, pentru o lungă perioadă de timp...*”, etc. **NU aparțin judecătorilor Curții de Apel București (CAB). El aparțin Tribunalului Militar Teritorial București (TMTB)**, din sentința nr. 27/16.10.2013, pronunțată în dosarul nr. 15625/3/2013, prin care judecatorul Gabriel Gunescu, magistratul la fel de obedient fata de Securitate, actualmente pensionat cu grad de general, care a respins in 2013 plângerea mea (din 2007) impotriva tortionarului lui Gheorghe Ursu, Pirvulescu Marin. Judecatoarea Nita nu a facut decat sa citeze sentinta judecatorului Gunescu de la TMTB. Este adevarat, si simptomatic, ca teza judecatoarei de la CAB este similara, ambele fiind la origine o legenda a dezinformarii Securitatii.

² Facand cerere dupa cerere si luptandu-se cu sistemul. De la biroul de Partid al institutului unde lucra, la sector si Capitala, de peste tot i se dadea initial “negativ”. El sfirsea intotdeauna printr-o scrisoare adresata lui Ceausescu, prin care isi cerea dreptul de a calatori consfintit de Constitutie. O copie a scrisorii o trimitea si ziarului Scanteia. In acel moment, vazandu-l atat de tenace, Securitatea ceda, preferand probabil sa evite un scandal international, sau o eventuala greva a foamei din partea lui Gheorghe Ursu. Oricum, este evident ca acele calatorii nu au relevanta asupra anchetei fatale la care a fost supus inginerul in anul 1985. Dupa ce “*intensa activitate de propagandă dușmănoasă*” i-a fost descoperita, anchetatorii au fost preocupati de acele calatorii tocmai pentru ca ele i-au prilejuit lui Gheorghe Ursu sa se intalneasca cu Monica Lovinescu si Virgil Ierunca, carora le-a inmanat scrisori pentru Europa Libera si de la care a adus in tara materiale anticomuniste.

competenta acestei structuri”. Mai mult, el a detaliat “*torturile medievale, de o cruzime extrasă din experimentul Pitești*”, după care “*ești în stare să declari orice dictează anchetatorul*” la care a fost supus de către anchetatorii Securității, inclusiv de inculpatul Pirvulescu Marin!

Si Radu Filipescu a declarat, chiar la urmărirea penală în această cauză, despre “*violenta fizică, loviturile cu pumnul, cu bastonul*” la care a fost supus de către anchetatorii sau lucrătorii de Securitate în detenție.

Toti acești trei oameni, pe care doamna Nita îi da ca exemple, “*au luptat pentru libertate*”, “*înfruntându-l pe Nicolae Ceaușescu*”, și opunându-se “*puterii comuniste*”, în clandestinitate sau pe față, înainte și/sau după ce au fost prinși de Securitate. Ca și Gheorghe Ursu. Numai că acesta din urmă nu a mai ieșit niciodată viu din închisoare. Faptul că manifestările de opoziție față de regim au fost duse semnând cu numele real, sau cu alt nume, nu schimbă natura acestor acte, de a fi fost *actiuni de opoziție* ale unor *opozanți*. Din cauza naturii acestor actiuni, toți cei patru au fost arestați, supuși regimului dur de detenție, până la situația extremă a uciderii prin tortură în cazul lui Gheorghe Ursu. Ce este absolut inacceptabil pentru un magistrat și aproape de neinteles intrucat sfidează meseria pe care o practică, este acest abuz al nuanțelor terminologice. Speculațiile pe tema disidenței vs. opoziției, încercare dezolantă de desconsiderare a faptelor victimei, constituie o adevărată probă a unei operații de deviere de la obiectivul procesului, judecarea ofiterilor unei instituții de opresiune împotriva cărora există un număr covârșitor de probe.

Doamna judecator Mihaela Nita mai aduce o “dovadă” că Gheorghe Ursu nu și-ar fi manifestat public “*dezacordul față de politica și conducerea de stat și partid, astfel încât să devină din acest punct de vedere o persoană periculoasă*”: Pentru că ar fi fost “*arestat și deținut pentru infracțiuni de drept comun [s.n.]*”(!).

Avem aici o dovadă în plus a ceea ce s-ar putea numi triumful dezinformării și “*influențării pozitive*” a Securității în justiția română. Împreună cu CNSAS, am depus la dosarul cauzei volume întregi de documente care demonstrează că Securitatea ceaușistă a deghizat cea mai mare parte a opoziției politice în infracțiuni de drept comun, iar reprimarea a disimulat-o “*sub acoperirea militiei*”. O politică ordonată de Nicolae Ceaușescu și implementată pe scară largă, în mii de cazuri³. *Discernământul politic și juridic* înseamnă deturnarea infracțiunilor care tinueau de

---

³ A se vedea studiul nostru “*Discernământul politic și juridic al Securității - Deghizările reprimării în timpul regimului Ceaușescu*” din Noua Revistă de Drepturile Omului nr. 1/2018. **Câteva exemple din care rezulta politica de camuflare a reprimării „sub acoperirea Militiei”:** Tudor Postelnicu: „*lucrătorii de Securitate să ia măsuri ferme, fără ca aceste actiuni să dea prilej de alertare a unor organisme internaționale de drepturile omului*”; “*să acționăm cu militia pentru a evita implicațiile politice asupra intereselor românești peste hotare*”. „*S-a acționat cu bune rezultate, împreună cu organele de miliție, pentru neutralizarea acțiunilor ostile prin sancțiuni de drept comun*”. „*În unele cazuri interesele de stat legate de imaginea externă au condus la finalizarea anchetei fără condamnare pe linie de securitate pentru că oportunitatea (de a condamna pentru fapte de drept comun) avea prioritate față de încadrarea legală (reală)*”. „*S-au soluționat pe criteriul oportunității [pentru fapte de drept comun] cazurile în care o condamnare pentru infracțiuni contra securității ar fi putut ajunge la cunoștința unor organizații Internaționale de drepturile omului*”. Se recomandă: „*Sesizarea altor organe – de miliție, procuratura... – pentru a preîntîmpina actiuni ostile și* „*sancționarea acestora ca infracțiuni de drept comun*”. Printre măsurile de prevenire se recomandă și „*dezinformarea, compromiterea, izolarea*” persoanei cercetate, pentru „*preîntîmpinarea proliferării unor cazuri și folosirea lor în scopuri propagandistice*”. „*Compromiterea și izolarea personale anchetate*” se realiza

“securitatea statului”, adica de natura politica, pentru a evita „*implicatii externe*” (respectiv, alertarea guvernelor, presei, si organizatiilor de drepturile omului straine) care ar fi afecatata imaginea dictatorului. Se dispunea, in schimb, trimiterea opozantilor in judecata pentru „*delapidare, parazitism, operatiuni cu valuta*” si alte fapte de drept comun, „*sub acoperirea altor organe: militia si procuratura*”. De altfel, martorul Olaru Alexandru – fost ofiter de Securitate, coleg cu inculpatii si apoi general in SRI, a declarat in instanta urmatoarele: “*Ceausescu, intr-o cuvintare, a spus sa nu mai avem infractori politici, motiv pentru care in situatia in care erau vizate persoane de catre Securitatea statului, orientarea de sus in jos era cu preponderenta sa fie identificate infractiuni de drept comun. Arat ca acest lucru se intimpla mai ales in cazuri de propaganda impotriva orinduirii socialiste [s.n.]...*”

Cum ar putea un magistrat, mai ales cand are un vast material probator dovedind covarsitor aceasta politica a securitatii ceausiste – si ma refer la doamna judecator Mihaela Nita – sa nu inteleaga “doctrina” de disimulare a represiunii politice sub dictatorul Ceausescu ? A folosi arestarea lui Gheorghe Ursu de catre militia (lucru care s-a petrecut intocmai, cum am aratat, si cu Petre Mihai Bacanu si cu mii de alti opozanti) ca dovada a lipsei sale de “*periculozitate*” pentru “*securitatea statului*” sau ca dovada ca actiunile sale “*nu au atras atentia organelor de securitate*” este poate un simptom mai problematic decat neintelegerea : faptul ca la treizeci de ani de la caderea dictaturii magistrati romani mai pot fi inca “influentati pozitiv” de fosta Securitate. Desi la dosarul cauzei exista un probator peremptoriu care demonstreaza participarea directa a inculpatilor la torturarea sistematica a lui Gheorghe Ursu, instanta lasa problema vinovatiei intr-o pe cat de absconsa pe atat de deliberata confuzie:

“*Curtea apreciaza ca actiunile excesive, particulare , conjugate, ale mai multor persoane [?!] care au incalcat legea, dintre care trei au fost condamnate definitiv, au condus la acest rezultat regretabil, respectiv decesul victimei Ursu Gheorghe Emil*”.

Dincolo de crasa injustitie facuta lui Gheorghe Ursu, motivarea acestei achitari are o miza mult mai importanta, legata procesul comunismului din Romania, inclusiv al crimelor de la Revolutie. Conform viziunii doamnei judecator Mihaela Nita, “*Nu au existat acte multiple*

---

si prin „*condamnarea lor pentru fapte de drept comun*”. Se urmarea ca persoanele anchetate pentru propaganda impotriva oranduirii socialiste, aflate in stare de arest pentru fapte de drept comun, sa ofere „*date de interes operativ*”, precum „*anturajul persoanei anchetate*” si natura relatiilor cu acestia. S-a propus ca „*...autorii de inscrisuri cu continut dusmanos*” sa fie trasi „*la raspundere penala [...] pentru infractiunile de drept comun, evitandu-se astfel o serie de implicatii ce pot aparea*”. S-a recomandat ca „*ori de cate ori alaturi de infractiuni date in competenta organelor de securitate pot fi retinute si fapte de drept comun, se va efectua urmarirea penala pentru toate aceste fapte*”. In revista Securitatea se prevede ca „*in cazurile in care interesele deosebite ale organelor de securitate impun lamurirea temeinica a unor probleme operative de securitate, se vor efectua cercetari in conlucrare si sub acoperirea organelor de militia*”. Din nou, Tudor Postelnicu: „*S-a mers prea mult pe linia unor masuri de securitate pura, am iesit prea mult in fata, fapt ce a fost exploatat de mai multe persoane, organizatii internationale, si in loc sa ne facem un serviciu, ne-am facut un deserviciu. Toti lucratorii de securitate sa ia masuri ferme pentru contracararea oricaror influente ostile si activitati clandestine... insa fara ca actiunile noastre sa constituie prilej de adresare a celor interesati... la diferite organe si organisme internationale si sa faca uz de drepturile omului*”. Tot seful Securitatii din acel moment, inculpatul Tudor Postelnicu, le-a trasat urmatoarea sarcina sefilor de securitati judetene: „*Sa-i gasim ca borfasi, ca hoti (subl.m.), sa actionam cu militia, cu alte organe din statul nostru si sa nu facem din aceasta o chestiune politica care, ulterior, sa aibe implicatii asupra intereselor romanesti peste hotare*”.

indreptate impotriva populatiei civile, in acceptiunea art.439 alin.1 Cod penal, respectiv reprimarea formelor de opozitie fata de regimul comunist prin comiterea unor multiple acte în modalitățile normative prevăzute de textul de lege”. Inseamna ca nimeni nu va putea fi condamnat nici pentru acele crime. Cu astfel de magistrati, ce sansa mai are dreptatea pentru victimele celei mai cumplite dictaturi a anilor '80 din Estul Europei; pentru cele ale singurei Revolutii anti-comuniste singeroase?

Chiar daca procurorii vor proba cazuri de “*cercetare și arestare pentru infracțiuni de competența organelor de securitate, plasarea în arest la domiciliu, fiind uneori exercitate chiar și violente fizice*”⁴, **instanta nu lasa nici o portita deschisa justitiei pentru istoria noastra recenta:**

“*nici un alt lucrător de securitate, astfel implicat, nu a fost trimis în judecată pentru infracțiuni similare celor din prezenta cauză*”, deci nu a existat o represiune generalizata si sistematica in Epoca de Aur!

Or, daca s-ar aplica pe viitor aceasta logica, chiar ca nu va mai putea fi condamnat vreodata un ofiter de Securitate. Si asta pentru ca va fi intotdeauna... primul.⁵

Cat priveste articolului 439 Cod penal, conform rationamentului doamnei judecator Mihaela Nita, acesta nu s-ar aplica niciodata. Printr-o intreprtare maximalista care se reduce efectiv la absurd, instanta a considerat ca textul presupune o “*stare de pericol privitoare la existența și securitatea tuturor cetățenilor români*”. Nu cred ca mai e nevoie sa observ imposibilitatea acestei cerinte: ~~daca toti cetățenilor români ar fi in pericol, cine in Romania ar ramane sa-i puna in pericol?~~

---

⁴ Se remarca din nou delicatetea exprimarii: “*chiar si violente*”...

⁵ Aceasta asertiune este falsa. Un numar de lucratori de Securitate (e drept, infim) au fost, totusi, condamnati pentru crimele si torturile de la Timisoara din 16-20 1989 si Bucuresti din noaptea de 21-22 decembrie 1989. Unul dintre acestia este chiar tortionarul Pirvulescu, inculpat in cauza de fata, care s-a distins prin cruzime si in ultima noapte a dictaturii, la Jilava. A fost condamnat in 1990 insa eliberat curand, cu concursul magistratilor militari..